

9. Юридична енциклопедія. Шемшученко Ю.С., Зяблюк М.П., Тацій В.Я., Горбатенко В.П. та ін. – К.: Українська енциклопедія, 1999. – Том. 2. – С. 744.
10. Там саме. – С. 744.
11. Сергієнко О.В. Особливості правового регулювання системи державного нагляду (контролю) у сфері містобудівної діяльності // Наше право. – № 3. – 2015.
12. Енциклопедія державного управління. Ковбасюк Ю.В. та ін. – К.: НАДУ. – 2011. – Том 1. – 748 с.
13. Сушинський О.І. Контроль у сфері публічної влади: теоретико-методологічні та організаційно-правові аспекти: Монографія. – Львів: ЛРІДУ УАДУ. – 2002. – 468 с.
14. Контроль в органах виконавчої влади в сучасних умовах / Переклад з англійської. Упорядники: Кристофер Гуд та ін. – К.: «К.І.С.». – 2006. – 274 с.
15. Там саме.
16. Там саме.

Харенко О.В.

асистент,

*Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана*

ДЕРЖАВНА РЕЄСТРАЦІЯ ДРУКОВАНОГО ЗАСОБУ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ ЯК АДМІНІСТРАТИВНА ПОСЛУГА

Згідно із законодавством, друкований засіб масової інформації може видаватися після його державної реєстрації. Державній реєстрації підлягають усі друковані засоби масової інформації, що видаються на території України, незалежно від сфери розповсюдження, тиражу і способу його виготовлення [1].

Адміністративна послуга – результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону [2].

При державній реєстрації друкованих засобів масової інформації (далі – друковані ЗМІ) реєструючий орган, а саме Департамент державної реєстрації Міністерства юстиції України, проводить правову експертизу заяв засновника (співзасновників) на відповідність законодавству, комплексне дослідження усіх обставин справи, приймає рішення про державну реєстрацію видання, відмову чи зупинення строку розгляду заяви разом із відповідними та вмотивованими правовими висновками, вносить відповідні зміни до Державного реєстру, здійснює

контрольно-наглядову діяльність та виконує функції розпорядника публічної інформації.

Згідно зі ст. 9 Закону України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» засновником друкованого ЗМІ є особа, яка його заснувала. Якщо таких осіб декілька, і вони об'єдналися з метою заснування такого друкованого ЗМІ та уклали установчий договір із розподілом обов'язків щодо виробничого, фінансового та матеріально-технічного забезпечення діяльності, вони є його співзасновниками. Право на заснування друкованого засобу масової інформації належить: громадянам України, громадянам інших держав та особам без громадянства, не обмеженим у цивільній правоздатності та цивільній дієздатності; юридичним особам України та інших держав; трудовим колективам підприємств, установ і організацій на підставі відповідного рішення загальних зборів (конференції).

Для державної реєстрації друкованого ЗМІ засновник (співзасновники) подають до реєструючого органу заяву, вимоги до якої встановлюються Положенням про державну реєстрацію друкованих засобів масової інформації в Україні [3].

Після подання заяви засновник (співзасновники) очікує протягом одного місяця із дня її одержання реєструючим органом на письмове повідомлення з одним із таких можливих рішень: 1) про державну реєстрацію; 2) про відмову в державній реєстрації; 3) про зупинення строку розгляду заяви про державну реєстрацію; або отримує у десятиденний строк письмове повідомлення про виявлення відсутності (неточного або неправильного зазначення) у заяві передбачених законодавством відомостей.

Розміри реєстраційного збору за видачу свідоцтва про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації регулюються Постановою Кабінету Міністрів України від 17 листопада 1997 року № 1287 «Про державну реєстрацію друкованих засобів масової інформації, інформаційних агентств та розміри реєстраційних зборів», та становлять:

1) 238 гривень (14 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян) за видачу свідоцтва про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації з місцевою сферою розповсюдження в межах одного міста, району, окремих населених пунктів, а також підприємств, установ, організацій;

2) 408 гривень (24 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян) за видачу свідоцтва про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації з місцевою сферою розповсюдження в межах Автономної Республіки Крим, однієї області, обласного центру або двох і більше сільських районів;

3) 850 гривень (50 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян) за видачу свідоцтва про державну реєстрацію друкованого ЗМІ із загальнодержавною, регіональною та/або зарубіжною сферою розповсюдження;

4) 1020 гривень (60 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян) за видачу свідоцтва про державну реєстрацію дайджесту;

5) 1700 гривень (100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян) за видачу свідоцтва про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації, що спеціалізується на матеріалах еротичного характеру;

6) 2040 гривень (120 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян) за видачу свідоцтва про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації, заснованих за участю громадян та/або юридичних осіб інших держав, а також юридичних осіб України, у статутному фонді яких є іноземний капітал.

При цьому: 1) розмір реєстраційного збору за видачу свідоцтва про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації для дітей та інвалідів зменшується на 50 відсотків; 2) звільняються від сплати реєстраційного збору друковані засоби масової інформації, засновані з благодійною метою і призначені для безплатного розповсюдження.

Реєстраційний збір сплачується протягом одного місяця з дня одержання письмового повідомлення про перереєстрацію друкованого засобу масової інформації.

У разі неподання засновником (співзасновниками) протягом трьох місяців із дня підписання наказу платіжного документа про сплату реєстраційного збору приймається рішення про вилучення з Державного реєстру друкованих ЗМІ відомостей про такий друковане ЗМІ, а свідоцтво про державну реєстрацію цього друкованого ЗМІ визнається таким, що не підлягає видачі.

Отже, державна реєстрація друкованого ЗМІ – це адміністративна послуга, суб'єктом надання якої є Департамент державної реєстрації Міністерства юстиції України, а суб'єктом звернення – засновник (співзасновники) друкованого засобу масової інформації. Така адміністративна послуга є платною, і її результатом є видача свідоцтва про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації.

Список використаних джерел:

1. Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні : Закон України від 16.11.1992 р. № 2783-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 1. – Ст. 1.

2. Про адміністративні послуги : Закон України від 06 вересня 2012 року № 5203-VI // Офіційний вісник України. – 2012. – № 76. – Ст. 44.

3. Про затвердження Положення про державну реєстрацію друкованих засобів масової інформації в Україні та Положення про державну реєстрацію інформаційних агентств як суб'єктів інформаційної діяльності : Наказ Міністерства юстиції України від 21.02.2006 № 12/5 // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 1. – Ст. 1.

4. Про державну реєстрацію друкованих засобів масової інформації, інформаційних агентств та розміри реєстраційних зборів : Постанова Кабінету Міністрів України від 17 листопада 1997 року № 1287 // Офіційний вісник України. – 1997 р. – № 47. – Ст. 46.

Шаблієнко А.С.

аспірант,

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ЗАКОНОДАВСТВО СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ АМЕРИКИ, ЩО ВРЕГУЛЬОВУЄ ДЕЯКІ ПИТАННЯ ВЕДЕННЯ ЕЛЕКТРОННОЇ КОМЕРЦІЇ

В останнє десятиліття в Україні почала активно розвиватися сфера електронної комерції. Важливим питаннями в цьому ракурсі постає правове регулювання нової сфери суспільних правовідносин. Для того щоб найкраще визначити концептуальний підхід до визначення предмету правового регулювання, методів, кола суб'єктів автор вважає за необхідне проаналізувати шляхи вирішення даних проблем, що були обрані іншими країнами.

Серед іноземних дослідників, які присвятили свої роботи проблемам розвитку сфери електронної комерції, можна виділити Г. Дункана, Л. Едвордс, С. Коппера, Д. Кембел, М.П. Мак-Картні, К. Пейтеля, А. Саммера, Й. Снайдера, Д. Спіндер.

Перші системи електронної комерції з'явилися у США ще в 60-х роках минулого століття. Застосовувалися вони, в основному, транспортними компаніями для замовлення квитків, а також для обміну даними між різними службами при підготовці рейсів. Спочатку електронна комерція велася по мережах, що не входили у Інтернет. Для цього були створені стандарти електронного обміну даними між організаціями (Electronic Data Interchange, EDI) – набір правил електронного оформлення типових ділових документів: замовлень, накладних, митних декларацій, страхових форм, рахунків тощо. До кінця 60-х років у країні вже існувало чотири індустріальних стандарти для обміну даними в системах управління авіаційним, залізничним і автомобільним транспортом.